

Poslední kouzlo

Na hradním nádvoří bylo v noci po zasedání velkého sněmu stále veselo. Kejklíři, potulní pěvci i prodejci nejrůznějších zbytečností se pokoušeli přitáhnout pozornost pomalu se tenčícího publika. Všudypřítomní zloději se naopak snažili upoutat jeho pozornost co nejméně. Kouzelník v dlouhém černém plášti už to vzdal a začal si pomalu balit své nádobíčko rozložené na velkém dubovém stole. Pár grošů by mu ještě přišlo vhod; ale co, vždyť zítra je taky den. Vtom zpozoroval pár kroků před sebou správce královské pokladny a v očích mu šibalsky zajiskřilo.

„Neváhejte a pojďte blíž. Můj kouzelný plášť je připraven ukázat vám, co všechno umí. To, na co byste jinak čekali pár dnů nebo třeba celý rok, vám splní během chvilky. Nevěříte snad? Ale to děláte velkou, ale opravdu obrovitánskou chybu! Co třeba vy pane, nechcete to zkusit? Nu ano, nikdo jiný než vy! Nikdo kromě vás už dnes tu šanci nedostane!“

Podmanivým a stále pronikavějším hlasem volal kouzelník a kdyby jeho tmavé uhrančivé oči uměly létat, zapíchny by se v tu chvíli správci přímo do tváře.

„Neváhejte a přistupte. Uvidíte, že to bude stát za to. A pro vás bez nejmenší námahy!“

Správce zvědavě popošel pár kroků vpřed a chystal se kouzelníka optat, cože tím vlastně míní. Ten ho ale nepustil ke slovu.

„Vidím, že máte zájem. A dobře děláte! Tak se teď pečlivě dívejte.“

S těmi slovy kouzelník nejprve obrátil na ruby svou levou kapsu a pořádně ji vyklepal na důkaz toho, že je skutečně prázdná. Pak ji otočil zpět a celý postup zopakoval i se svou pravou kapsou.

„Jak vidíte, tak v obou mých kapsách nic nevidíte. Asi to bude tím, že jsou dočista prázdné. A teď zkusíme ten slavný trik. Stačí do mé levé kapsy vložit nějaký drobný předmět. Vzápětí vám pravá kapsa prozradí, co by z něj v budoucnu mohlo být.“

Kouzelníkovi trochu vyschlo v krku. Tak se na chvíli odmlčel, zvedl ze stolu pohár se zbytkem medoviny a vyprázdnil ho jediným douškem. Hned nato pokračoval:

„Zkuste třeba takové malé bílé vajíčko. A než stačíte říci raz, tak vám z pravé kapsy vyletí živý holub. Anebo než napočítáte do tří, tak vám možná namísto toho zavoní křupavá pečínka.“

„Ha, ha, ha! A kdo si myslíte, že vám to uvěří? Přeci pečení holubi nelétají do huby. A do cizích kapes už vůbec ne,“ nedal se jen tak lehce přesvědčit správce.

„Věřte nebo ne, ale je tomu tak. Má to ale jeden drobný háček. Tak úplně zadarmo to přece jenom není,“ pokračoval kouzelník.

Než se však stačil nadechnout, skočil mu správce do řeči:

„To znám, to vejce musí být určitě alespoň pštrosí, aby se do něj ta holubí pečínka vůbec vešla.“

„Ale prosím vás, kdepak by se tu vzalo pštrosí vejce? Klidně si dál strkejte tu vaši pštrosí hlavu do písku před možností, kterou vám tady teď nabízím,“ nenechal se odbýt kouzelník.

„Ten háček je jenom jeden jediný. No vlastně dva, abych byl docela přesný. Nejprve si musíte pořádně rozmyslet, co vlastně chcete získat.“

„Aha, to jako jestli chci holuby chovat nebo si na nich rovnou pochutnat,“ pochopil konečně správce. Skočil tak po hlavě do léčky, kterou na něj kouzelník přichystal. A ten kul železo, dokud je žhavé: „Vám to ale pálí,“ zalichotil. „Přesně tak tomu přece je. Musíte být opatrný a nesmíte být ani trochu zbrklý. Když dopředu vše dobře nezvážíte, tak nakonec namísto holuba vyletí straka s ukradeným vajíčkem v zobáku. A hoňte ji pak někde po lesích, stejně vám nakonec beztréstně uletí.“

„A nezapomněl jste náhodou ještě na něco? Přece na ten druhý háček,“ zaváhal naposledy správce.

„Vidím, že mě pečlivě sledujete. Ale vždyť já jsem se o té druhé podmínce vlastně již zmínil. Nejenže nesmíte být zbrklý, ale musíte být zároveň i opatrný. Jinak byste to vajíčko taky mohl rozbít a nic lepšího, než palačinkovou jednohubku, by vám z něj ani můj plášť nevyčaroval.“

„Pravda pravdoucí“, kývne chápavě hlavou správce. „A nemohl byste mi zkusit poradit? Vajíčka jaksi po kapsách nenesím a na žádnou pečinku taky chuť nemám.“

„Tak to máte těžké,“ dělá na oko drahoty kouzelník. „Každý jsme jiný a co jeden miluje, to může druhý k smrti nenávidět. No, ale jedna možnost by tu snad byla. Což takhle třeba mince? Vždyť nějaký ten grošík snad u sebe najde každý, natož pak vy!“

„Hm, zase máte pravdu. Ale nemohl byste chvíli počkat. Přece jste říkal, že aby kouzlo účinkovalo jak má, tak si musím vše předem pořádně rozmyslet. A mně se nejlépe uvažuje, když přitom mohu udělat pár kroků.“ Správce lže jako když tiskne, ve skutečnosti se potřebuje někde v ústraní dostat ke svému váčku s penězi. To proto, aby nikdo nespáčil, kde ho nosí schovaný.

„Ale jistě, jistě. Tak moudrého muže, jako jste vy, přece nebudu zbytečně popohánět,“ souhlasí kouzelník a dobře přitom ví, co bude následovat.

A tak správce nejprve kousek poodejde a sáhne do měšce. Úplně nahoře trnutí zlatka a hned pod ní pár stříbrňáků. Správce chce nejprve jeden z nich vytáhnout, pak ale jenom zavrtí hlavou a měšec opět pečlivě ukryje. „Kouzelník je mladý a určitě umí rychle běžet. Co kdyby mu i se stříbrňákem utekl? Natož pak s celou zlatkou,“ pomyslí si v duchu. Pak sáhne do levé kapsy svého kabátu. Kde ale nic není, tam ani správce královské pokladny nemá co vzít. Stejně tak v pravé kapse. Ještě jednou pečlivě propátrá každý její záhyb a konečně zajásá. To když ho v prstech zastudí malý kovový plíšek.

Už se může klidně vrátit ke kouzelníkovi. A ještě mu přitom oplatí to divadélko s prázdnými kapsami.

„Tak co, už jste se rozmyslel?“ vítá ho kouzelník.

„To víte že ano,“ usmívá se správce. A tentokrát ani tak moc nelže. Vždyť sám moc dobře ví, že když půjčí někomu šikovně groš, tak bude mít nejpozději do roka zpátky aspoň dva.

„Ale jenom nevím, kolik mám u sebe peněz,“ pokračuje a obrací přitom levou kapsu naruby. „Že bych si je s sebou zapomněl vzít? Ale to snad ne, taková směla!“ Správce se naoko rozčiluje a marně přitom obrací i pravou kapsu svého kabátu. Teprve když rozevře poslední záhyb, vykutálí se z něj na zem malý zapomenutý měďák. Rychle po něm skočí, to aby ho snad nikdo z přihlížejících nepředběhl. A v otevřené dlani ho nabídne kouzelníkovi. Ten ho s úsměvem přijme a opatrně vloží do levé kapsy svého pláště.

Pak se ale zamračí: „Tak se mi zdá, že tu něco nefunguje, jak má.“ Sáhne si do kapsy a vytáhne z ní měďák zpátky na světlo. „Čím to jenom může být, že se ti z mé kapsičky nechce?“ Pak přesune svůj nedůvěřivý pohled z mince na správce. „Aha, už to konečně mám, už vím, co není v pořádku“ zajásá. Nejprve vrátí měďák do své levé kapsy a pak udělá krok směrem ke správci

„Dovolíte, prosím?“ a upraví mu napůl vyhrnutou pravou kapsu jeho kabátu.

Se slovy: „A máme hotovo, podívejte, měďák je pryč,“ pak vyhrne svoji levou kapsu. A v ní skutečně není ani smítka.

„Tak, a teď se rychle podívejte i do své druhé kapsy,“ vybídne ho správce.

„A proč bych to měl jako dělat? Vždyť dobře víte, že je taky prázdná. Sám jste to přece před chvílí na vlastní oči viděl,“ diví se na oko kouzelník.

„Do šatlavy s vámi! S takovým zlodějem a lhářem k tomu! Copak už jste zapomněl, co všechno jste mi nasliboval?“ rozcílí se správce. „Okrádat lidi s trikem s děravou kapsou, to zvládne i ten nejhlupejší zlodějíček!“

„Tak to tedy ne, hloupý přece nejsem a lhář už vůbec ne. A co jednou slíbím, to také beze zbytku dodržím!“ durdí se kouzelník.

„Tak to se v tom případě konečně pořádně podívejte do své pravé kapsy! Jestli nelžete, tak tam teď musí být něco, co vám nepatří. Vždyť ten původní měďák byl přece můj,“ vyhrožuje správce.

„Ale já opravdu nechápu, proč bych to měl dělat,“ kroutí hlavou kouzelník. „Copak jsem snad někdy něco říkal o **mé** pravé kapse? Podívejte se raději **vy** pořádně do té **své**.“

„A proč, vždyť i vy sám jste před malou chvílí viděl, že kromě toho měďáku v ní nebylo už vůbec nic,“ vzdoruje už o něco smířlivějším tónem správce. Pak ale nedůvěřivě vsune pravou ruku do své kapsy. A světe div se! Jeho prsty ještě nedosáhly na samé dno a už vytahují ven blýskající se stříbrňák. Správce se na něj nedůvěřivě zahledí.

„Je tohle vůbec možné?“ nepřestává se divit.

„A proč by nebylo?“ odpoví mu kouzelník.

„Dlouho a pořádně jste se rozmýšlel, co s měďákem bude? Rozmýšle! Pečlivě jste prohledal své kapsy, než jste ho našel? Udělal jste to? No udělal! A můj plášť, ten zas nedělá nic jinak, než je tomu ve skutečnosti. Jenom to zvládne tisíckrát rychleji. Když přece do něčeho vložíte pracně získané peníze a řádně si to předem rozmyslíte, tak se vám pak mohou vrátit třeba i desetinásobně.“

„A ten stříbrňák ...“ zašeptá nevěřicně správce.

„Ten si přece nechte, komu jinému by měl patřit. A teď se mějte hezky. Na shledanou, musím se konečně sbalit, vždyť do půlnoci zbývá už jenom pár chvil.“ Kouzelník se otočí a sbírá zbytek svých pomůcek ze stolu.

Než je ale stačí vložit do svého kouzelnického kufru, správce ho vyruší: „Promiňte, že jsem vás podezíral. Mnohokrát se vám za to omlouvám. Víte, já až teď našel u opasku pod blůzou schovaný měšec. Nechtěl byste, prosím, to kouzlo ještě jednou zopakovat?“

„To bych opravdu nemohl, vždyť máme půlnoc na krku. Potřebuji se aspoň trochu vyspat a zítra brzo ráno mě čeká cesta na další štaci.“

„Prosím, prosím, aspoň jednou jedinkrát, dobře se vám za to odměním,“ pokračuje úlisným hlasem správce.

„No když jinak nedáte. Tak ještě jednou. Ale jenom jednou a naposledy!“

Než dořekne kouzelník poslední slovo, správce se už k němu otáčí zády. Pak vsouvá ruku do váčku, vloží do něj stříbrňák a hrábne po zlatce. Váček rychle schová, otočí se nazpět a aby si to snad kouzelník nestačil rozmyslet, honem vhodí minci do levé kapsy kouzelného pláště. Už už chce prsty zalovit ve svém kabátu, kouzelník ho ale na poslední chvíli zarazí.

„Ne tak zbrkle, milý pane. Vždyť ta zlatka se ještě v mém plášti nestačila ani trochu ohrát, podívejte.“ A kouzelník vytáhne zlaták ze své kapsy, zálibně se na něj podívá a pak ho pomaloučku vloží nazpět.

„Snad nehoří. A příliš rychlé kouzlo, to bývá obvykle špatné kouzlo. Ještě malou chvíli strpení..., tak snad už teď.“ A kouzelník spokojeně obrací naruby svoji prázdnou levou kapsu. Ale než ji stačí otočit zpátky, správce honem sáhne do té své pravé. Ta je ale stejně prázdná, jako předtím.

„Že bych snad příliš spěchal?“ diví se správce.

„Zdá se, že ano. Zkuste to ještě jednou a pořádně,“ radí mu kouzelník.

A tak správce svými nedočkavými prsty poctivě prošmejdí každý záhyb. Na samém dně pravé kapsy ho konečně zastudí kousek kovu. A tak rychle vytáhne ven, uhodnete co? No přece ten původní maličký zapomenutý měďáček!

A než se ze samého leknutí zmůže na slovo, už je tu kouzelník s vysvětlením: „Tak vidíte, vidíte. To máte z toho, že jste tolik spěchal! Trochu se projít a dobře si přitom promyslet, co se zlatkou bude, na to jste dočista zapomněl. A než jsem vás stačil varovat, tak už jste ji zbrkle svěřil mému kouzelnému plášti.“

„A moje zlatka, co je teď s ní? Uvidím ji ještě někdy?“ nechce správce uvěřit tomu, co se zde událo.

„A co by s ní mělo být? O tu jste přece před malou chvílí přišel. Jó milý pane, tak už to přece ve světě chodí. Jako že se Straka jmenuji. Když zbrkle do něčeho vložíte zbytečně moc peněz, tak se jich první půlka utratí za zbytečnosti a ta druhá? No tu vám přece rovnou rozkradou! A tak nakonec můžete být rád, že se vám vrátilo aspoň něco.“

Kouzelník se pak podívá na usmívající se publikum, které se zde během jeho posledního dnešního představení shromáždilo.

„Ale tohle všechno jsem vám přece předem řádně vysvětlil, že je tomu tak?“ obrátí se ke kolemstojícím. A ti jen souhlasně pokývují hlavami. Už před chvílí dobře pochopili, jaké divadélko tu kouzelník s hamižným správcem ve skutečnosti sehrál.

A ten lakomec – ten si až teď uvědomil, že hru, na kterou na jejím začátku nevědomky přistoupil, definitivně prohrál. Vždyť vyměnit zlatku za stříbrňák, to se mu snad ještě nikdy nepodařilo.